

A királynő, aki úgy szerette az édesapját, mint a sót

indiai mese

Élt egyszer egy messzi országban, Indiában, egy király, akinek hét leánya volt. Egy nap összehívta a király valamennyi leányát, és azt kérdezte tőlük: „Édes leányaim, hogy szerettek engem?”

A hat idősebb így felelt: „Úgy szeretünk téged, mint az édes cukrot.”, de a hetedik, legfiatalabb lány azt válaszolta: „Úgy szeretlek, édesapám, mint a sót.”

A király nagyon elégedett volt a hat idősebb lányával, hanem a legkisebbre erősen megharagudott. „Mit jelentsen ez?” – mondta magában – „A lányom csak úgy szeret, mint a sót?”

Aztán hívta a szolgálait, és azt mondta nekik: „Készítsetek elő egy gyaloghintót, és vigyétek el legfiatalabb lányomat a dzsungelbe.”

A szolgák úgy tettek, ahogy parancsolták nekik. Amikor aztán elértek a dzsungelbe, leállították a gyaloghintót egy fa alá, és elmentek.

A királynő utánuk kiáltott: „Hová mentek? Maradjatok itt! Édesapám nem mondta, hogy hagyjatok magamra a dzsungelben.”

„Visszajövünk.” – ígérték a szolgák – „Csak inni megyünk.” Hanem aztán mégis otthagyták, és visszatértek a királyi palotába.

A királynő csak várt és várt a gyaloghintóban a fa alatt. Már be is sötétedett, ám a szolgák nem tértek vissza. Nagyon megijedt és keservesen sírni kezdett. „A tigrisek és a vadállatok fognak felfalni.” – gondolta magában. Végül lefeküdt, és aludt egy keveset. Amikor felébredt, a gyaloghintóban egy tányér ételt és egy kis vizet talált, amit az istenek küldtek neki, amíg aludt.

Megette az ételt, megitta a vizet, és máris vidámabb lett, mert azt gondolta: „Az istenek küldhették nekem ezt az ételt és az italt.”

Úgy döntött, hogy mivel már éjszaka van, jobban teszi, ha ott marad a gyaloghintóban, és alszik egyet. „Még lehet, hogy tigrisek vagy vadállatok jönnek és felfalnak” – gondolta – „de ha mégsem így lesz, holnap megpróbálok kikeveredni ebből a dzsungelből, és eljutni egy másik országba.”

A következő reggelen elhagyta a gyaloghintóját és útra kelt. Ment mendegélt, míg a dzsungel mélyén egy gyönyörű palotához nem ért, mely nem az apjáé, hanem egy másik királyé volt. A kapu zárva volt, de a lány kinyitotta és bement. Körbenézett és azt gondolta: „Milyen gyönyörű ez a ház, milyen csodaszép a kert és a medence!”

Minden gyönyörű szép volt odabent a palotában is, de egyetlenegy szolgát vagy bárki emberfiát sem lehetett látni. Bement a házba, végigment a termeken. Az egyikben látott egy vacsorát feltálalva, de nem volt ott senki, hogy megegye. Végül egy szobába jutott, ahol pompás ágyon egy királyfi feküdt kendővel betakarva. Levette róla a kendőt, és látta, hogy a királyfi milyen szép még így holtában is. A teste tele volt szurkálva számtalan tűvel.

A lány leült a királyfi mellé az ágyra, és ott ült egy héten át étlen-szomjan, alvás nélkül, hogy kihúzkodja a tűket a testéből egyiket a másik után.

Egyszer aztán jött egy ember, aki azt mondta neki: „Van itt egy lány, akit szeretnék eladni neked szolgálónak.”

„Nekem nincs semmi pénzem,” – mondta a királylány – „de ha eladod őt az aranykarkötőimért, hát legyen, megveszem.”

Az ember elvette a karkötőket, és otthagyta a szolgálót a királylánynál, aki nagyon elégedett volt a vásárral. „Mostantól legalább nem leszek egyedül. – gondolta.

Egész álló nap és egész éjjel a királylány csak ült és húzkodta ki a tűket, míg a szolgálólány a palotában tett-vett. Még eltelt két hét, mire a királylány valamennyi tűt kihúzkodta a királyfi testéből, kivéve azokat, amelyek a szemében voltak.

Akkor azt mondta a királylány a szolgálónak: „Három hete nem fürödtem. Készíts nekem egy fürdőt, és amíg én fürdök, ülj a királyfi mellé. De ki ne húzd a tűket a szeméből! Én magam fogom kihúzni őket.”

A szolgálólány megígérte, hogy nem húzza ki a tűket, aztán elkészítette a fürdőt. Amikor azonban a király leánya elment fürdeni, leült az ágyra, és kihúzta a tűket a királyfi szeméből.

Amint kihúzta, a királyfi kinyitotta a szemét és felült. Hálát adott az isteneknek, hogy újra életre kelt. Aztán meglátta a szolgálólányt és azt kérdezte tőle: „Ki gyógyított meg és húzta ki az összes tűt a testemből?”

„Én voltam.” – felelte a lány. Akkor a királyfi megköszönte neki és kérte, hogy legyen a felesége.

Amint a királylány visszatért a fürdőből, látta ám, hogy a királyfi életre kelt és a szolgálójával beszélget. Ennek láttán nagyon elsomorodott, de nem szólt egy árva szót sem.

A királyfi azt kérdezte a szolgálólánytól: „Ki ez a leány?”

Ő azt felelte: „Az egyik szolgám.”

És attól kezdve a királylány lett a szolgáló, a szolgálólánya pedig feleségül ment a királyfihoz, akiből időközben király lett. A király minden nap azt mondta magában: „Ez a kedves lány valóban egy szolgáló? Sokkal gyönyörűbb, mint a feleségem.”

Egy nap azt gondolta a király: „Ellátogatok egy másik országba, egy kis levegőváltásra van szükségem.” Hívatta az ál királylányt, a feleségét, és azt mondta neki, hogy elutazik egy időre. „Mit hozzak neked, amikor hazatérek?” – kérdezte.

Ő azt felelte: „Gyönyörű szarikat és ruhákat szeretnék, és arany-ezüst ékszereket.”

Aztán azt mondta a király: „Hívd ide a szolgálólányodat, és kérdezd meg, hogy neki mit hozzak!”

Jött az igazi királylány, és kérdezte tőle is a király: „Elutazom egy időre egy másik országba, mit hozzak neked, ha hazatérek?”

„Királyom” – felelte a lány – „ha képes vagy elhozni nekem, amit szeretnék, akkor elmondom, mi az, de ha nem vagy képes megszerezni, akkor nem fogom elmondani neked.”

„Mondd el, mi az!” – válaszolta a király. – „Bármi legyen is az, elhozom neked.”

„Jól van,” – mondta a királylány. – „egy napékszer ládikát szeretnék.”

A királylány sokat tudott a napékszer ládikákról. Tudta, hogy csak a tündéreknek van ilyen. És bár minden ládika mást őrzött, azt is tudta, hogy az ő ládikája mit rejtene, ha a királynak sikerülne egyet szereznie a számára.

A király még sosem hallott ilyen ládikáról, és azt sem tudta, hogyan nézhet ki. Így hát bejárt minden országot, megkérdezett minden embert, akivel csak találkozott, hogy miféle ládika lehet ez a napékszer doboz, és hol szerezhetne ilyet. Végül egy nap, miután hiábavaló volt minden addigi keresés,

szomorúan gondolta magában: „Megígértem a szolgálónak, hogy hozok neki egy napékszer ládikát, és ez idáig nem sikerült szereznem egyet sem. Mi tévő legyek most?”

Aztán lefeküdt aludni, és álmodni látott. Álmában egy dzsungel tűnt fel, és a dzsungelben egy fakír, aki ha aludt, tizenkét évig aludt, aztán tizenkét évig volt ébren. A király azt érezte, hogy ez az ember megadhatná neki, amit oly nagyon akar, így amikor felébredt, azt parancsolta a katonáinak és a szolgálóinak: „Maradjatok itt, amíg vissza nem jövök. Aztán hazatérünk.”

Felült a lovára és útnak indult a dzsungelben, ahogy álmában látta. Addig ment mendegélt meg sem állva, míg el nem ért az alvó fakírhoz. A fakír már két hét híján tizenkét éve aludt, mikor odaért. Egy halom levél és fű fedte a testét, és sáros volt. A király elkezdte letakarítani a leveleket, a fűszálakat és a sarat. Két héten át minden álló nap így tett, miután felkelt, míg teljesen meg nem tisztította a fakírt.

Mikor a fakír felébredt a második hét végén, és látta, hogy se sár, se egy árva fűszál vagy levél sincs rajta, hanem egészen tiszta, nagyon hálás volt, és azt mondta a királynak: „Tizenkét évet aludtam, és mégis olyan tiszta vagyok, mint mikor aludni tértem. Amikor legutóbb felébredtem, teljesen beborított a piszok és a sár, a fű és a levél, de most egészen tiszta vagyok.”

A király még egy hétig a fakírral maradt, és mindent megtett érte. A fakír nagyon elégedett volt a királlyal, és azt mondta neki: „Nagyon jó ember vagy.” Aztán hozzátette: „Miert jöttél ebbe a dzsungelbe? Te egy nagy király vagy, mit akarsz tőlem?”

„Egy napékszer ládikát szeretnék.” – felelte a király.

„Te olyan jó ember vagy, hogy adok neked egyet.” – mondta a fakír.

Azzal a fakír egy gyönyörű kúthoz ment, és leereszkedett egészen az aljáig. Ott állt a vörös tündér háza, akit nem azért hívtak vörösnek, mert a bőre vörös volt, hanem mert mindene vörös volt: a háza, a ruhái, és az országa is. Nagyon örült a fakír látogatásának, és megkérdezte, mi járatban van errefele.

„Szeretném, ha adnál nekem egy napékszer ládikát.” – felelte a fakír.

„Jól van.” – mondta a tündér, és hozott neki egyet, amiben hét kicsi baba volt és egy kis furulya. „Csak az nyithatja ki a ládikát, akié lesz, senki más.” – mondta a tündér a fakírnak. „És csak éjjel szabad kinyitnia, amikor teljesen egyedül van.” Azután elmondta a fakírnak, mi van a ládikában.

A fakír megköszönte szépen, és vitte a ládikát a királynak, aki nagyon boldog volt, nem győzött hálálkodni neki. A fakír a ládikáról csak annyit mondott, hogy annak kell kinyitnia, aki szerette volna a ládikát, akié lesz, a többi, amit a tündér még mesélt neki, magában tartotta.

A király ezután útra kelt, visszatért a szolgálóihoz és a katonáihoz. Mondta nekik, hogy most már indulhatnak haza az országukba, mivel megtalálta a ládikát, amit keresett.

Amikor elérte a palotáját, hívatta az ál királylányt, a feleségét, és odaadta neki a selymeket, kendőket, és az arany-ezüst ékszereket. Aztán kérette a szolgálólányt – az igazi királylányt – és odaadta neki a napékszeres ládikát. A lány elvette a ládikát, és nagyon örült neki. Köszönetet mondott a királynak, és elment a ládikával. De ki nem nyitotta, mivel tudta, hogy mit rejt, és hogy csak éjjel egymagában nyithatja ki.

Aznap éjjel elővette a ládikát, és kiment vele egyes egyedül a dzsungelbe egy széles tisztásra, és ott kinyitotta. Kivette belőle a kis furulyát, az ajkaihoz illesztette és játszani kezdett rajta. Azon nyomban kirepült belőle a hét kicsi baba, akik mind apró tündérek voltak. A tündérek szőnyegetek és székeket vettek elő a ládikából, és berendezték vele a nagy sátrat, ami szintén a ládikából bújott elő egy szempillantás alatt. Aztán a tündérek megfürdették a királylányt, megfésülték és feltűzték a haját, pompás ruhákba öltöztették és csinos cipellőt húztak a lábára. Ám a királylány mindvégig mást sem tett, csak sírt.

Hoztak neki egy széket a sátor elé, leültették. Az egyik tündér vette a furulyát, és játszani kezdett rajta, a többiek pedig táncra perdültek és énekeltek neki. De ő még mindig csak sírt és sírt.

Végül hajnalban az egyik tündér megkérdezte: „Királylány, miért sírsz?”

És ő így válaszolt: „Kihúztam az összes tűt a királyból, kivéve azokat, melyek a szemében voltak, és mialatt fürödtem, a szolgálólányom, akit az arany karkötőimen vettem, kihúzta azokat. Aztán azt mondta a királynak, hogy ő húzta ki valamennyi tűt, és ő keltette életre, én pedig a szolgálója vagyok. A helyemre lépett, s azóta úgy bánnak vele, mintha ő lenne a királylány. A király még feleségül is vette, míg nekem a szolgálók munkáját kell végeznem, és úgy bánnak velem, mintha szolgáló lennék.”

„Ne sírj,” – mondták a tündérek. „Hamarosan minden jóra fordul.”

A reggel közeledtével a királylány ismét belefújta a furulyába, mire a székek, a bútorok és a tündérek valamennyien összementek apróra, visszatértek a ládikába, és a sátor is eltűnt. A királylány bezárta a ládikát, és visszavitte a király palotájába. A következő éjjel ismét kiment a dzsungelbe a tisztásra, és minden úgy történt, mint az első éjjel.

Egy favágó éppen hazatérőben volt a munkájából késő este, és el kellett mennie a tisztás mellett. Csodálkozott, mikor meglátta a sátrat. „Jártam már errefelé ezelőtt is, de nem láttam itt sátrat,” – mondta magában. Felmászott egy nagy fára, hogy megnézze, mi folyik itt, és meglátta a tündéreket táncolni a királylány lábainál, aki kint ült a sátor előtt. Látta, hogy mennyire sír, bár a tündérek mindent megtesznek azért, hogy felvidítsák.

Aztán hallotta, amint a tündérek azt kérdezik tőle: „Királylány, miért sírsz?” És hallotta, amint a királylány elmeséli, hogyan gyógyította meg a királyt, és hogyan lépett a helyére a szolgálólány, és tette őt szolgálóvá.

„Egyet se bánd, ne sírj!” – mondták neki a tündérek. „Hamarosan minden jóra fordul.”

A reggel közeledtével a királylány játszott a furulyán, a tündérek bementek a ládikába, és a sátor eltűnt, a királylány pedig visszatért a palotába.

A harmadik éjjel éppen úgy telt, mint az első kettő. A favágó jött és felmászott a fára, hogy lássa a tündéreket és a királylányt. A tündérek ismét megkérdezték, miért sír, és ő ismét ugyanazt a választ adta.

A következő nap a favágó elment a királyhoz. „Az elmúlt két éjjel” – mesélte a királynak – „amint hazafele tartottam a munkából, egy nagy sátrat láttam a dzsungelben, és a sátor előtt egy királylány ült, aki nem tett semmi egyebet, csak sírt, miközben tündérek táncoltak, zenéltek és énekeltek a lábainál.”

A király nagyon elcsodálkozott, és azt mondta a favágónak: „Ma éjjel veled tartok, hogy lássam azt a sátrat, a királylányt és a tündéreket.”

Amikor leszállt az éj, a királylány szépen kiment a tisztásra, és kinyitotta a ládikát. A favágó magával vitte a királyt a tisztásra, a két férfi felmászott egy fára, és onnan nézték a tündéreket, ahogy táncolnak és énekelnek. A király látta, hogy a királylány, aki ott ül és sír, nem más, mint a saját szolgálólánya. Hallotta, amint elmeséli a lány a tündéreknél, mennyi mindent tett érte, és mi minden történt vele. Lemászott hát hirtelen a fáról, odasietett hozzá, és kézen fogta.

„Mindig sejtettem, hogy te királylány vagy és nem szolgáló.” – mondta. „Leszel a feleségem?”

A királylány menten abbahagyta a sírást, és azt felelte: „Igen, leszek a feleséged.” Majd belefűjt a furulyájába, mire a tündérek a bútorokkal együtt visszamentek a ládikába, és eltűnt a sátor. A furulyát is beletette a ládikába, ahogy mindig tette, mielőtt lecsukta a fedelét, és hazatért a királlyal.

A szolgálólány nagyon bosszús és mérges volt, amikor rájött, hogy a király már mindent tud a történetekről. A királylány azonban megkegyelmezett a szolgálónak, és továbbra is jól bánt vele.

A menyegző közeledtével a királylány küldött egy levelet az édesanyjának, amelyben megírta, hogy feleségül megy egy nagyszerű királyhoz. „Neked és az édesapámnak is el kell jönnötök az esküvőnkre, és feltétlenül hozzátok magatokkal a nővéreimet is.” – írta.

El is jöttek mindannyian a lakodalomra. Apja is, anyja is nagyon megkedvelték a királyt, és boldogok voltak, hogy elveszi a lányukat. Miután az esküvőt megtartották a királylány családja még velük maradt egy időre. Míg a szolgálóknak és a katonáiknak egy álló héten át finomabbnál finomabb sós ételeket szolgáltak fel, ez idő alatt az apjának, az anyjának és a nővéreinek a királylány csak édes ételeket készíttetett. Végül azok már annyira megunták a sok édességet, hogy nem bírtak egy falatot sem enni belőle. Mikor véget ért a hét a királylány sós ételekkel teli vacsorát tálalt fel nekik.

Akkor az apja így szólt: „Bölcs az én lányom, bár oly fiatal, a legfiatalabb a lányaim közül. Már tudom, mennyire

szeretett engem, mikor azt mondta, hogy úgy szeret, mint a sót. Az ember nem eheti só nélkül az ételét. Ha egyik nap édeset főz, másnap sósra vágyik, vagy nem lesz képes megenni az ételt.”

Azután az apja, az anyja és a nővérei hazamentek, de gyakran ellátogattak a legkisebb leányhoz és a férjéhez.

A királynő, a király és a szolgálólány pedig boldogan éltek, míg meg nem haltak.

Az angol változat forrása: <http://www.pitt.edu/~dash/salt.html>

Fordította: Korbai Hajnal

